

Crítica* dansa

Bàrbara Raubert Nonell

Dona i silenci

La dona com a portadora d'emocions i secrets que sumen pes a la seva esquena mentre cus i riu o bressola i plora. La recerca d'elements quotidians que sempre ha alimentat les obres de Senza Tempo aquest cop ha partit de l'absoluta feminitat de les dones que van viure una guerra i la van haver d'oblidar: un homenatge meres-

cut a les nostres àvies.

La memòria històrica és una assignatura que a poc a poc es va ensenyant, i espectacles com aquest o com el darrer de Mal Pelo tenen la valentia d'utilitzar uns records ben polsegosos. Amb ells es construeixen les moltes i petites escenes de *La cançión de Margarita*, i les que funcionen més bé són les més compactes: emoció

Senza Tempo ret un homenatge a les dones que van patir la guerra

narrativa, imatges metafòriques i ritmes marcats són el seu fort. En canvi, quan el ball perd aquesta empremta personal de la companyia, la intensitat cau i la dansa no acaba d'aferrar-

nos, perquè si d'alguna cosa peca l'espectacle és d'un tempo massa relaxat i d'idees que moren perquè se les ha estirat massa.

No és el cas de Mercedes Recacha amb la diana al sexe mentre Nel-lo Nebot llança els seus dards sense èxit, Viviane de Moraes bressolant a qualsevol després d'haver perdut el seu nen a l'estampida del 39, el

pasdoble d'esquena de les quatre dones, o la història que explica Anna Briansó -amb el vídeo que l'acompanya com a teló de fons- de la dona que passa dies buscant el seu marit de presó en presó i quan arriba ja l'han mort... que són imatges d'aquest univers oníric que Senza Tempo sap escenificar tan bé. I en aquesta mirada a la història

femenina de la Transició, el marc temporal és abatut per la universalitat de les emocions que transmet.

La cançión de Margarita, DE SENZA TEMPO. DIR.: INÉS BOZA. CREACIÓ I INTÈRP.: SARAH ANGLADA, ALBA BARRAL, ANNA BRIANSÓ, VIVIANE DE MORAES, NEL-LO NEBOT, MERCEDES RECACHA. 20 DE JULIOL, MERCAT DE LES FLORS